

РЕШЕНИЕ

№ 30254

гр. София, 16.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 19.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **11855** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на В. К. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.М., срещу Заповед № ЧР-05-363/31.10.2024 г., издадена "за" Министъра на правосъдието, с която на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание "забрана за повишаване в длъжност" за срок от 1 година.

В жалбата се излагат оплаквания, че заповедта е нищожна, евентуално незаконосъобразна като постановена при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Подателят ѝ сочи, че в заповедта не се съдържат всички задължителни реквизити по чл.210 ал.1 ЗМВР. Счита, че актът не съответства на целта на закона. В заключение моли Съда да отмени оспорената заповед. По делото е представено и допълнение към жалба (л.317), в което са изложени допълнителни съображения по отношение на незаконосъобразността на процесната заповед. В с.з. жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв.М., който поддържа жалбата, моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения. Соци, че вменените на оспорвания дисциплинарни нарушения са несъставомерни. Излага доводи, че посочената от дисциплинарно-наказващия орган т.3 от длъжностната характеристика съдържа общо и абстрактно формулиране на функционални задължения. Соци, че същите са конкретизирани в седем подточки, като нито една от тях не е нарушена от поведението на доверителя му. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък.

Ответникът – Министърът на правосъдието, чрез юк.Д. оспорва жалбата и моли тя да бъде

отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

По делото се установява следната фактическа обстановка:

При извършена проверка е установено, че М. С. Я. е посетила Началника на затвора-гр.С. – ст.комисар В. К., придружавана от Ц. Х. на 03.06.2024 г. за времето от 11:40 до 12:15 ч /видно от издаден пропуск № 3/03.06.2024 г. /л.253/. В кабинета си ст.комисар В. К. е възложил на инспектор Т. П. - инспектор СДВР да вземе пълномощно от посетителката М. Я. и да го занесе за подпис на лишеният от свобода Магамед Т. К.. Същата е посетила затвора и на 13.06.2024 г., за времето от 14:15 до 16:40 ч заедно с Ц. Х.. М. С. Я. е посетила територията на 11-та и 13-та група на затвора с Х. и е осъществила контакт с грузински граждани - Магамед Т. К. в нарушение на установения нормативен ред провеждане на свиждания и срещи със защитници на лишените от свобода по реда на чл.73 и 74 ППЗИНЗС.

В хода на дисциплинарното производство са събрани и приобщени по надлежния ред доказателства /документи, сведения от служители, записи от видеонаблюдение и др./, от които е установено, че на 03.06.2024 г. за времето от 11:40 до 12:15 ч ст.комисар К. е приел М. С. Я. и Ц. Х. в кабинета си. След проведения разговор с тях ст.комисар К. е отказал на Я. среща със задържано лице, настанено в приемно отделение на затвора. Обяснил, е че е необходимо да притежава пълномощно за адвокат или защитник или да дойде в ден, определен за провеждане на свиждане за съответната група. След като Я. е заявила, че има подготвено пълномощно, ст.комисар К. е извикал инсп. Т. П. - ИСДВР на 8-ма група и му е разпоредил да вземе представеното от М. Я. пълномощно и да го занесе на задържания Магамед Т. К., гражданин на Г., за да го подпише. След това инспектор П. се е върнал с документа в кабинета на ст.комисар К. и го предал на М. Я..

Издателят на обжалваната заповед е приел, че служителят е проявил небрежност, като е нарушил вменени му функционални задължения в т.3 от длъжностна характеристика за длъжността "Началник на затвор II-I категория", с която служителят е запознат на 03.11.2021 г. - "Отговаря за прилагането на нормативно разписаните правомощия по отношение на лишените от свобода и спазването на законността в затвора", раздел "Преки задължения", като е приел, че деянието съставлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.200, ал.1, т.11, предл.първо ЗМВР - неизпълнение на служебни задължения, за което е предвидено налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца до 1 година.

На следващо място е прието, че на 13.06.2024 г. ст.комисар К. е извършил нарушение, като е разпоредил на инсп. Н. Н. - инспектор СДВР, на когото не са вменени такива задължения съгласно утвърдената длъжностна характеристика, а не на служител от надзорно-охранителния състав, да посрещне г-жа Я. и г-н Х. и да ги заведе в боксовата зала и до предвиденото за ремонт помещение на територията на С. затвор. Това е дало възможност за времето от 14:15 до 16:40 ч на г-жа Я. да посети територията на 11-та и 13-та група на Затвора-гр.С. с г-н Х. и да осъществи контакт с грузинския гражданин - Магамед Т. К. в грубо нарушение на установения нормативен ред за провеждане на свиждания и срещи със защитници на лишените от свобода по реда на чл.73 и 74 ППЗИНЗС. За соченото е прието, че представлява превишаване правомощията на началника на затвора. С това си действие ст.комисар К., предвид длъжността, която заема, както и спецификата на длъжностната му характеристика, е превишил пределите на служебните си задължения - нарушение по чл.200, ал.1, т.5 ЗМВР „превишаване на правомощия“, за което е предвидено налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца до 1 година.

Прието е, че ст.комисар К. е извършил едновременно две нарушения на служебната дисциплина, за санкционирането на които са предвидени еднакви по вид наказания. Прието е, че на основание чл.197, ал.3, т.2 ЗМВР следва да се наложи едно общо наказание за максимално предвидения от закона срок, т.е. "порицание" за срок от една година. Обаче тъй като служителът е в срок на наложени наказания със заповеди № Л-2223/23.05.2024 г. и № 3712/07.08.2024 г. на главния директор на ГДИН "порицание" за срок от шест месеца, то следва да му се наложи по-тежко наказание.

С Покана рег.№ 17262/29.10.2024 г., ст.комисар В. К. е уведомен, че в тридневен срок от получаване на поканата следва да представи своите писмени обяснения до ДНО. Поканата е връчена на служителю на 29.10.2024 г. лично и срещу подпис /л.39/. Върху поканата ст.комисар К. е отбелязал, че няма да дава допълнителни обяснения или възражения.

В Протокол рег.№ 12505/30.10.2024г. /л.38/ е отбелязано, че при извършена проверка в Системата за деловодство и контрол на решенията на ГД "Изпълнение на наказанията" е установено, че не са постъпвали обяснения или възражения от старши комисар В. К. във връзка с дисциплинарно производство, образувано Със заповед № ЧР-05-315/30.08.2024 г. на Министъра на правосъдието и по повод покана рег.№ 17262/29.10.2024 г.

За така извършеното нарушение на служебната дисциплина, като е приел, че е налице извършване на дисциплинарно нарушение в срока на наложено дисциплинарно наказание "порицание", за което нарушение е предвидено налагане на същото дисциплинарно наказание и във връзка с чл. 204, т. 3 от ЗМВР, ДНО е наложил на ст.комисар В. К. К. – началник на затвор I-ва категория в Затвора-гр.С. I-ва категория, процесното дисциплинарно наказание "забрана за повишаване в длъжност" за срок от една година.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице, чрез надлежно упълномощен адвокат /л.12/ и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване съгласно чл.211 ЗМВР.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган, видно от Заповед за заместване № ЛС-01-48/30.10.2024 г. /л.31/, с която на М. М. М.-С. – Зам.министър на правосъдието е възложено да изпълнява функциите на Министър на правосъдието от 30.10.2024 г. до 31.10.2024 г. включително. От Заповед за командироване /л.431/ се установява отсъствието на Министъра на правосъдието за посочения период. Обжалваната заповед е издадена на 31.10.2024 г., поради което възраженията на жалбоподателя, че същата не е издадена от компетентен орган са неоснователни. Заповедта е издадена от орган, който има право да налага дисциплинарни наказания по чл.204, т.3 ЗМВР, компетентен да издава заповеди за налагане на наказанието "забрана за повишаване в длъжност" по чл.197, ал.1, т.4 ЗМВР.

Спазени са изискванията за форма и съдържане на административния акт по чл.210, ал.1 ЗМВР, който съдържа фактически и правни основания за издаването му. Административният орган е описал приетата от него фактическа обстановка.

Спазени са и преклузивните срокове по чл.195, ал.1 ЗМВР. Съгласно чл.195, ал.1 ЗМВР за извършено нарушение на служебната дисциплина, дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Сроковете по ал.1 и ал.2 не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск или му е наложена мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест /чл. 195, ал. 3 от ЗМВР/. Следва да се има предвид, че видът на дисциплинарното наказание е законово определен, като е взето предвид, че е налице извършване на дисциплинарно нарушение в срока на

наложено дисциплинарно наказание "порицание", за което нарушение е предвидено налагане на същото дисциплинарно наказание и във вр. с чл.204, т.3 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание "забрана за повишаване в длъжност" за срок от една година.

Съгласно чл.196, ал.1 ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Съгласно ал.2 от същата разпоредба дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите по дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган.

Дисциплинарното наказание е наложено на оспорвания в срока, регламентиран в разпоредбата на чл.195, ал.1 ЗМВР, като не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Изпълнено е изискването на чл.206, ал.1 ЗМВР преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващия орган да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. Наказаното лице е посочило, че няма да дава писмени обяснения и възражения.

Съдът обаче намира, че неправилно е приложен материалният закон.

Прието е от ДНО, че жалбоподателят е извършила две нарушения на служебната дисциплина: нарушение, за което е наложено наказание - "забрана за повишаване в длъжност" за срок от 1 година, квалифицирано от административния орган в условията на повторност на основание чл.201, ал.1, т.1 ЗМВР, предвид предходни дисциплинарни нарушения, за които са наложени и неизтърпани дисциплинарни наказания "порицание" със Заповед № Л-2223/23.05.2024 г. и Заповед № 3712/07.08.2024 на Главния директор на ГДИН.

Спорът между страните касае установяването на обстоятелството осъществена ли е хипотезата на чл.201, ал.1, т.1 ЗМВР.

С обжалваната заповед на служителя са вменени във вина две отделни нарушения:

Първото извършено на 03.06.2024 г. Счетено е, че служителят е проявил небрежност, като е нарушил вменените му функционални задължения в т.3 от раздел "Преки задължения" от длъжностна характеристика за длъжността "Началник на затвор II-I категория" – "Отговаря за прилагането на нормативно разписаните правомощия по отношение на лишените от свобода и спазването на законността в затвора", квалифицирано по чл.200, ал.1, т.11, предл.първо ЗМВР, за което е предвидено налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца до 1 година.

Второто извършено на 13.06.2024 г. Счетено е, че служителят е превишил правомощията си на началник на затвора, като е разрешил достъп на външни лица на територията на Затвора-гр.С. за дълъг времеви диапазон, през който те са обиколили няколко групи в затвора и са провели разговори със задържано лице, квалифицирано по чл.200, ал.1, т.5 ЗМВР, за което е предвидено налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца до 1 година.

Според чл.197, ал.3 ЗМВР при наличие на извършени две едновременно установени нарушения на служебната дисциплина, наказващият орган определя наказание за всяко едно нарушение, след което налага по-тежкото от определените наказания, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени различни по вид дисциплинарни наказания или налага едно общо наказание за максимално предвидения от закона срок, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени еднакви по вид наказания. Посочената норма е императивна в частта относно определянето на отделни наказания за всяко едно нарушение, поради което наказващият орган е длъжен при установяване на повече от едно нарушение да определи наказание за всяко от тях.

В случая ДНО е приел, че ст.комисар К. е извършил две отделни нарушения, за които е

предвидено наказание "порицание" и като е съобразил, че в срока на наложено дисциплинарно наказание "порицание", служителът е извършил дисциплинарно нарушение, за което е предвидено същото наказание "порицание", е направил извод, че следва да му наложи следващото по тежест дисциплинарно наказание, поради което е наложил наказание "забрана за повишаване в длъжност" за срок от една година.

Съдът намира, че след като органът изрично е приел, че с деянието си служителът е извършил две нарушения, е следвало да приложи именно правилата по чл.197, ал.3 ЗМВР, като правилно е посочил квалификацията и предвиденото наказание за всяко от тях, след което или да наложи по-тежкото, когато са предвидени различни наказания, или да определи едно общо за максималния предвиден в закона срок, ако са предвидени еднакви по вид наказания.

От представените доказателства по делото се установява, че с Решение № 25380 от 29.11.2024 г. на АССГ по адм.дело № 6250/2024 г. е отменена Заповед № Л-2223/23.05.2024 г. на Директора на ГДИН, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание"; а с Решение № 995 от 09.01.2025 г. на АССГ по адм.дело № 8698/2024 г. е отменена Заповед № Л-3712/07.08.2024 г. на Директора на ГДИН, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание", послужили за преквалификация и определяне вида на така наложеното дисциплинарно наказание "забрана за повишаване в длъжност" за срок от 1 година. При това положение Съдът счита, че така наложеното дисциплинарно наказание противоречи на материалноправните разпоредби. Това е така, защото съобразно чл.142, ал.2 АПК установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Доколкото жалбоподателят към настоящия момент следва да се счита за ненаказван, така определената правна квалификация в заповедта е неправилна и същата следва да бъде отменена.

Основателно е възражението на жалбоподателя, че оспорената заповед е издадена едновременно с освобождаването му от заеманата длъжност в ГДИН. Видно от представена заповед № ЧР-05-365/31.10.2024 г. издадена "за" Министъра на правосъдието, служебното правоотношение на ст.комисар В. К. е прекратено считано от 31.10.2024 г. От тази дата, той вече няма качеството "държавен служител" в системата на ГД "Изпълнение на наказанията" към Министерство на правосъдието, поради което образуваното срещу него дисциплинарно производство е следвало да бъде прекратено съобразно чл.209, т.5 ЗМВР. В тази разпоредба е предвидено, че дисциплинарно производство не се образува, а образуваното се прекратява, когато служебното правоотношение на държавния служител е прекратено.

Разпоредбата на чл.209, т.5 ЗМВР задължава административния орган да прекрати образувано дисциплинарно производство, когато служебното правоотношение на служителя се прекрати. Вместо това, в конкретния случай в същия ден, в който е прекратено служебното му правоотношение (31.10.2024 г.) на служителя е наложено и дисциплинарно наказание с обжалваната заповед. С издаване на същата дисциплинарна наказващият орган, който е орган по назначаването на служителя, е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което самостоятелно основание за отмяна на обжалвания акт.

Крайният извод на Съда е, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена. Предвид изхода на спора, на оспорващия следва да бъдат присъдени разноски по делото. Същите се претендират в размер от 970 лв., от които за държавна такса 10 лв. и възнаграждение за един адвокат от 960 лв. с ДДС. Ответникът е отправил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което Съдът намира за неоснователно. По делото е налице фактическа и правна сложност с оглед обема на доказателствата, исканията, възраженията, отговорите на процесуалните представители на страните и подготовката им за делото. В тази връзка Съдът счита, че не е налице прекомерност на

претендираното възнаграждение за един адвокат. В рекапитулация в полза на оспорващия следва да бъдат присъдени разноски в размер на 970 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 42-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЧР-05-363/31.10.2024 г., издадена "за" Министъра на правосъдието, с която на В. К. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], старши комисар и Началник на затвор I-ва категория в Затвора в [населено място] е наложено дисциплинарно наказание "забрана за повишаване в длъжност" за срок от 1 година.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на В. К. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 970 лв. /деветстотин и седемдесет лева/.

Решението е окончателно.

Съдия: